

Matilda Helminen:

Prinssi

Hän istui siellä penkillä. Oli syksy ja ulkona alkoi tulla pimeää. Hän katseli ihmisiä jotka kulkivat hänen ohitseensa. Perheitä, vanhoja setiä ja nuoria paria. Jonas tunsu itsensä yksinäiseksi. Hän alkoi ajatella. Missä minun prinssini on? On vaikeaa löytää joku, kun olen homoseksuaali. En uskalla kertoa monille että olet homo. Edes minun paras ystäväni Jesper ei tiedä sitä. Miten hän reagoisi? Hän olisi varmasti yllätynyt ja ehkä vähän pelästynyt. Vielä vaikeampi olisi kertoa hänelle, että minulla on tunteita häntä kohtaan. Jonasta värisytti kun hän ajatteli sitä. Hyi, mikä nöyryytys. Parasta olisi salata se niin kauan kuin mahdollista. Ulkona oli alkanut tulla kylmä. Jonas palasi kotiin.

Viikko meni hitaasti. Jonas tunsu itsensä ahdistuneeksi ja epävarmaksi. Ahdistuneisuus vain kasvoi ja kasvoi. Mitä minä teen nyt? Minä haluan kertoa Jesperille, mutta minä en uskalla, hän ajatteli. Jonas ei voinut keskittyä koulussa, eikä kotonakaan. Hän ei kuuntelut kun ihmiset puhuivat hänelle, hän oli niinkuin omassa maailmassaan. Jos se ei olisi niin outoa olla homo, olisin kertonut sen hänelle jo kauan sitten. Jesper voisi lopettaa kertomasta noita homovitsiä, Jonas ajatteli. Jonakselle tuli kumma tunne vatsaan joka kerta Jesper sanoi jotain homoista. Hän otti sen niinkuin rikkomuksena, niinkuinena todiste että hänen todellakin ei pitäisi kertoa siitä Jesperille. Mutta kuitenkin hän tunsu painavan tunteen, joka sanoi että hänen tarvitse kertoa sitä.

Oli torstai. Jonas istui koulussa, kuten tavallisesti omassa pikkuisessa

maailmassaan. Yhtäkkiä hän tunsi, että joku tökki häntä. Jesper katsoi häntä silmiin. Hän kysyi: Mitä sinä oikeesti ajattelet?. Hän sanoi, että Jonas ei ole ollut oma itsensä viimeiset viikot. Jonas punastui melkein, kun häntä hävetti hänen omat ajatukset. Hän ei tiennyt mitä hän vastaisi. Tuli hiljaista, semmoinen hävettävä hiljaisuus. Vihdoin hän onnistui sanomaan: "Ei mitään tärkeää". Jesper antoi Jonakselle ärtyneen katseen, sitten hän kääntyi ja alotti taas lukea.

Koulupäivä oli loppu ja Jonas palasi kotiin. Bussi oli myöhässä ja hän päätti kävellä kotiin. Ulkona oli kylmä, mutta vielä ei ollut pakkasta. Hän käveli hitaasti kotiinpäin. Jonas mietti ja mietti. Kaksi sanaa kaikui hänen päässään, KERRO SE! KERRO SE! Jonas käveli kaduilla kunnes hän kääntyi pienelle metsätielle. Hän ei välittänyt että hän tulee myöhässä kotiin, koska siellä hän tuntee vain enemmän ahdistuneisuutta. Hän meni istumaan yhdelle kivelle metsässä. Tätä aikaa vuodesta ei tarvitse olla huolissaan hyttysistä, Jonas ajatteli. Hän istui siellä kauan. Oli kerkenyt tulla kylmä, mutta Jonas vain istui siellä kivellä ja ajatteli. Hän ajatteli Jesperiä, tulevaisuutta ja hänen ahdistuneisuutta. Jonas tiesi syvällä sisällään, että ainoa asia mikä auttaa on kertominen. Pääasia on että hän saa tunteensa ulos, sitten ei ole väliä, mitä tapahtuu. Lopulta hän päätti: Huomenna minä kerron Jesperille.

Pitkän, unettoman yön jälkeen tuli vihdoinkin perjantai. Jonas hermoili ja halusi vain että koulupäivä loppusi. Mutta aika meni erityisen hitaasti ja Jonas sain melkein paniikin.

Vihdoinkin kello tuli puoli neljä ja oli aika mennä kotiin. Ennen kuin Jesper kerkesi mennä ovesta ulos Jonas otti hänen kädestä kiinni. Hän sanoi että hän haluaa puhua Jesperin kanssa ja parasta olisi tehdä se juuri nyt. Jesper katsoi häntä

huolestuneena ja nyökkäsi.

Jonas ja Jesper menivät Jesperin luokse. Ne kävelivät rappusia pitkin ylös ja menivät sitten Jesperin huoneeseen. Jonas istuutui sänkyyn ja Jesper lattialle. Jonas yritti sanoa jotain, mutta sanat vain katosvati. Hän alkoi melkein itkeä, mutta lopulta hän sai sanottua: -"Minä olen homo". Hän katsoi Jesperin päin. Jesper ei näyttänyt yllättyneeltä. Hän vastasi - "Minä ymmärsin sen Jonas, jo kauan sitten. Minä olen vain odottanut että sinä sanot sen minulle". Jonas vastasi "Mutta miten sinä tiesit?". Jesper katsoi häntä silmiin ja vastasi "Minäkin olen homo. Ja, älä pelästy nyt, mutta minulla on tunteita sinua kohdaan". Jonakselta ei saanut henkeä. Hän katsoi Jesperiä silmiin. Jesper oli alkanut itkeä ja sanoi "Minullakin". Jonas ja Jesper halaisivat toisiaan kauan ja lopulta Jonas antoi Jesperille suukon. Ja Jonas ajatteli: "Tässä on minun oma prinssini".